

La blasfèmia de ser gent lliure

written by Pau Miserachs | 7 de maig de 2018

Els catalans no ens volem farsants ni capgirats. El que volem és ser catalans, tenir el país que volem, ser republicans, treballar solidàriament en un país en construcció, idees centrals que apareixen escrites a l'article de l'Eli Nebreda en el numero 0 de la revista REPÚBLICA.

Som en un món complex que necessita una governança complexa, com molt bé diu el gironí Francesc Brunés a la revista Ciutat Nova.

És blasfèmia tenir consciència democràtica, tot sabent que la Constitució no obliga però reconeix drets i havia d'obrir la porta per desintegrar els vicis de la dictadura transvasats a una jove i ingènua democràcia formal.

El govern de l'Estat és avui un desgavell organitzat, involucrant el rei en el seu propi desgavell. Creuen que el màrqueting i la publicitat d'etiquetes polítiques pot fer miracles. Però els miracles humans no existeixen.

El millor argument és anar, govern i oposició espanyola, contra els drets nacionals de Catalunya. El quart poder, els dels funcionaris, aquesta vegada no els ajuda perquè s'adonen de la bestiesa i del ridícul internacional que estan fent, a més de ser econòmicament maltractats per l'Estat amb retallades de pagues des de fa anys.

El gran problema és que el govern que ho embolica tot des de la Moncloa es creu fort, en possessió de la veritat absoluta i no reconeix cap fracàs.

Progrés, justícia social i regeneració pel futur estan per damunt de les divisions, escissions, transvasaments de

militància i abandons polítics per no dir desercions.

Es desfan les unitats i es desfan les línies estratègiques. Cau el pensament, les forces cauen en el desgast i la pèrdua de credibilitat.

No podem fiar el creixement de les forces polítiques en el nyap de la crisi. El pluralisme polític no es troba en una societat en una societat política amb cotilles i tallagespes.

El que convé ara és trobar un president transitori de la Generalitat amb prou presència, coneixement i experiència política per recuperar les institucions i la legitimitat democràtica.

Ens cal no oblidar que els dictadors cauen, però les dictadures es transformen més que la democràcia i l'evolució de les llibertats.

Cau el dictador però els servidors de les dictadures continuen en el seu lloc, cosa que no passa quan cauen les democràcies, llavors els funcionaris de confiança i assessors són immediatament foragitats.

La dictadura és la llei del silenci i la llibertat ben entesa definida des d'un poder absolut, que posa la llei al seu servei en nom de l'estat de dret.